

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Ing. J. F.**

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. 14495/23/5100-00460-708633, ze dne 25. 4. 2023, č. j. 14496/23/5100-00460-708633 a ze dne 25. 4. 2023, č. j. 14497/23/5100-00460-708633

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 7. 7. 2023 domáhala zrušení shora vymezených rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. 14495/23/5100-00460-708633, kterým byl změněn platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 7. 2019, č. j. 2881837/19/3207-70461-806364, dodatečný platební výměr na daň z nemovitých

Shodu s prvopisem potvrzuje

věcí na rok 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí 2016“), dále shora vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j. 14496/23/5100-00460-708633, kterým byl změněn platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 7. 2019, č. j. 2882285/19/3207-70461-806364, dodatečný platební výměr na daň z nemovitých věcí na rok 2017 (dále jen „napadené rozhodnutí 2017“) a dále zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j. 14497/23/5100-00460-708633, kterým byl změněn platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 7. 2019, č. j. 2882348/19/3207-70461-806364, dodatečný platební výměr na daň z nemovitých věcí na rok 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí 2018“), dále v textu všechna rozhodnutí souhrnně také jako „napadená rozhodnutí“.

2. Podle žalobkyně jsou napadená rozhodnutí nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Napadená rozhodnutí se podle žalobkyně vůbec nevypořádávají s poštovní zásilkou, kterou žalobkyně podala dne 24. 4. 2023 u provozovatele poštovních služeb na základě výzvy k uplatnění práva vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným v rámci dokazování v odvolacím řízení. Podání bylo učiněno v návaznosti na žalobkyní podané žádosti o prodloužení lhůty včas, a to přesto, že žádostem o prodloužení lhůty nebylo vyhověno, byť byly podpořeny lékařskými potvrzeními. Tím byla zkrácena lhůta pro vyjádření se ke skutečnostem a navržení dalšího doplnění důkazních prostředků a nebyla zohledněna argumentace žalobkyně, kterou podala dne 24. 4. 2023.
4. Žalobkyně dále uvedla, že za účelem zjištění a prokázání skutečného stavu věci navrhla provést místní šetření, kterých se nemohla zúčastnit, když některých se nemohla zúčastnit z důvodu nemoci a některých pouze částečně. Závěry z těchto šetření jsou podle žalobkyně v rozporu s realitou, když nebyl posuzován skutečný právní stav pozemků, jejich dlouhodobé využití a skutečné určení a využití budov, což mělo za následek nesprávné stanovení sazby daně.
5. Ve vztahu k pozemkům v k. ú. F. namítla, že žalovaný parcely v tomto k. ú. zdanil sazbou, která se vztahuje na pozemek, jak je uveden v evidenci a nikoli dle skutečného stavu pozemku, ačkoli při místním šetření správce daně zjistil, že se jedná o pozemek s travním porostem. Žalobkyně připomněla, že pokud na uvedeném místním šetření správce daně usoudil, že pozemek parc. č. XA splňuje podmínky pro osvobození, měl přihlédnout k tomu, že ostatní pozemky jsou pozemky s travním porostem, ačkoli jsou vedeny jako orná půda.
6. Obdobné pochybení žalobkyně spatřuje v odmítnutí provedení důkazu ortofotomapami na webu www.cuzk.cz, podle kterých je podle žalobkyně patrné, zda na uvedených pozemcích je stavba či nikoli. Správce daně využil v daňovém řízení letecké mapy z webu www.mapy.cz, kde však nejsou přesně zobrazeny hranice. Podle napadeného rozhodnutí splňuje v k. ú. S. O. osvobození od daně údajně jen plocha o velikosti 13,87 m², která představuje zastavěnou plochu, na které se nacházejí patky sloužící k uchycení plynového potrubí. Žalovaný podle žalobkyně nezohlednil, že přes pozemek vede skutečné potrubí a že je zde ochranné pásmo. Pozemek nelze v celé jeho délce využívat. Jelikož se jedná o stavbu přenosové soustavy, mělo by se uplatnit osvobození podle § 4 odst. 1 písm. n) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“) pro celou plochu, kterou stavba zabírá.

7. Pokus se jedná o pozemky v k. ú. S. žalobkyně namítla, že správce daně neuznal osvobození v trase vedení kanalizace u pozemku parc. č. XB na LV č. XC, kde existuje smlouva o zřízení věcného břemene ve prospěch Statutárního města Ostravy.
8. Žalobkyně namítla, že správce daně nedůvodně odmítl její návrhy na doplnění dalších důkazů, přičemž žalovaný, aniž by řádně přezkoumal, zda správce daně správně posoudil a vyhodnotil skutečný stav věci, zda se vypořádal plně s odmítnutí jejich návrhů na provedení důkazů, odvolání nevyhověl. Avšak vzhledem k tomu, že správce daně, byť provedl řadu místních šetření, tak z takto získaných podkladů skutečnosti mající vliv na osvobození od daně nezohlednil v souladu s platnými předpisy. Jedná se o osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) zákona o dani z nemovitostí. Správce daně důkazní prostředky vyhodnotil chybně, vyvodil z nich nesprávné závěry o skutkovém stavu. V důsledku toho byla vypočtena zastavěná plocha v rozporu s platnými právními předpisy. Jedná se podle žalobkyně o k. ú. B., D., F., K., K. pod L. H., K., K., M., M., N. B., P. nad O., P. B., P., P., S. O., S. u T., S. H. 1, S., S. V. nad O. a T. ve S.
9. K místnímu šetření v k. ú. P. žalobkyně namítla, že toto bylo nezákonné, což je zřejmé ze samotného protokolu o místním šetření. Dále namítla, že místní šetření v k. ú. S. H. bylo dne 3. 6. 2022 provedeno, aniž by o něm byla žalobkyně informována a závěry z něj jsou zcela v rozporu se skutečným stavem.
10. Podle žalobkyně úsudky správce daně, byť vycházejí ze skutečností zjištěných při místním šetření, ne vždy a ne zcela zohledňují skutečně zjištěný stav věci, a to skutečnost, že pozemky jsou bez jakéhokoli omezení volně přístupné jakékoli veřejnosti, na což je navázáno osvobození podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitostí. Úsudky správce daně dále nezohledňují, že pozemky jsou porostlé nálety a dřevinami, což mělo vliv na uznání osvobození podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitostí.
11. U staveb v k. ú. Z. nad O., P., B. a S. H. vycházel správce daně z domnělého a neprokázaného skutečného využití staveb a z neúplných důkazů poskytnutých stavebním úřadem Městského úřadu v Brušperku, které jsou tudíž nesprávné. V k. ú. S. H. 1 správce daně nesprávně posoudil pozemek plochy, který je porostlý letitými dřevinami a nad to je volně přístupný široké veřejnosti. V témže katastru nezohlednil u lesních pozemků požadavek na stanovení základu nikoliv jako součinu cenových předpisů v m² a částky 3,80 Kč, ale cenu pozemku zjištěnou podle platných předpisů. Žalovaný tím, že neprovedl žalobkyni navržené důkazy, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně odkázal na obsah napadených rozhodnutí. Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce týkající se zkrácení lhůty pro vyjádření se k výsledku daňové kontroly a navržení důkazů, přičemž žalobkyni neměla být dána možnost použít celou argumentaci, kterou chtěla použít.
13. K tomu žalovaný připomněl, že žalobkyni bylo dne 17. 2. 2023 doručeno seznámení se zjištěnými skutečnostmi pro zdaňovací období 2016 a dne 27. 2. 2023 pro zdaňovací období 2017 a 2018. Žalobkyně dne 21. 2. 2023 (zdaňovací období 2016) a dne 27. 2. 2023 (zdaňovací období 2017 a 2018) požádala prodloužení lhůty stanovené v seznámení o 30 (rok 2016), 45 (rok 2017, resp. 60 dnů (rok 2018)). Žalovaný rozhodnutími ze dne 6. 3. 2023 prodloužil žalobkyni lhůtu pro vyjádření podle § 36 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) o tolik dnů, kolik jich ještě zbývalo ke dni podání první žádosti do konce lhůty uvedené v seznámení; tedy do 20. 3. 2023 (rok 2016), resp. do 30. 3. 2023 (rok 2017 a 2018). Dne 6. 3. 2023 podala žalobkyně další žádost o prodloužení lhůty, která byla

rozhodnutím ze dne 9. 3. 2023 zamítnuta pro neshledání mimořádnosti a naléhavosti. Dne 17. 3. 2023 žalobkyně podala třetí žádost o prodloužení lhůty, která byla rovněž zamítnuta.

14. Žalovaný ve vztahu k zamítnutí druhé a třetí žádosti zdůraznil průběžné seznamování žalobkyně se zjištěními učiněnými v rámci odvolacího řízení. Žalobkyni byly nadto dány dostatečné lhůty pro seznámení se zjištěnými skutečnostmi, které žalovaný považuje za velkorysé a dostačující. Napadená rozhodnutí byla vydána dne 24. 4. 2023, resp. 25. 4. 2023 předáním k poštovní přepravě, přičemž podání žalobkyně ze dne 24. 4. 2023 byla doručeno až dne 26. 3. 2024. Nelze tedy žalovanému vytýkat, že se s podáními neseznámil a nereagoval na jejich obsah.
15. Ohledně namítaných místních šetření žalovaný odkázal na obsah napadených rozhodnutí. Zdůraznil, že přestože žalobkyně požadovala svou přítomnost u místních šetření, opakovaně žádala o jejich odložení ze zdravotních důvodů a správce daně žádostem vyhověl a několikrát místní šetření odložil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala provést místní šetření u velkého množství katastrálních území a pozemků, nebylo již možné místní šetření dále odkládat a řada z nich proběhla bez její účasti, což ale není v rozporu se zákonem. Správce daně není povinen vyrozumět daňový subjekt o místním šetření, v daném případě tak učinil a snažil se žalobkyni vyhovět. Řady místních šetření se žalobkyně zúčastnila.
16. Pokud se týká jednotlivých katastrálních území, reagoval žalovaný tak, že námitku žalobkyně, že závěry z místních šetření jsou v rozporu s realitou je třeba odmítnout jako nedůvodnou.
17. K pozemkům v k. ú. F. žalovaný uvedl, že podle § 2 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí jsou předmětem daně z pozemků pozemky na území ČR evidované v katastru nemovitostí. Správce daně proto vychází při zdanění předmětných pozemků z evidence katastru nemovitostí, jakožto zdroje informací, které mj. slouží daňovým a poplatkovým účelům a pro určení sazby daně z nemovitých věcí. Zákonná úprava vedení katastru nemovitostí je založena na zásadě dobré víry a materiální publicity. Žalovaný zařadil pozemky do sazby daně odpovídající příslušnému druhu uvedenému v katastru nemovitostí. Správce daně provedl na předmětných pozemcích místní šetření; pokud však žalobkyně neprokázala skutečný právní stav pozemku, tedy takový, který neodpovídá zápisu v katastru nemovitostí, musí být pozemky zdaněny podle druhu, v jakém byly ke rozhodnému dni evidovány v katastru nemovitostí.
18. Pokud žalobkyně namítá pochybení v odmítnutí provedení důkazů ortofotomapami, odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že informace k posouzení skutečného stavu nemovitostí správce daně získal náhledem do systému MISYS, dále z leteckých snímků z internetového portálu www.mapy.cz a z evidence katastru nemovitostí, přičemž nahlížel také do ortofotomap, které se nachází na internetových stránkách katastru nemovitostí.
19. K pozemku na LV č. XD v k. ú. S. O., přes který vede plynové potrubí, žalovaný zdůraznil, že není pravdivé tvrzení žalobkyně v žalobě, že bylo žalovaným uznáno osvobození pouze ve výměře 13,87 m². V průběhu odvolacího řízení byla zohledněna nevyužitelnost pozemku nacházejícího se pod plynovým potrubím a zastavěnou plochou tohoto potrubí v rozsahu plochy zastavěné stavbou správce daně stanovil na 184,22 m², přičemž v tomto rozsahu přiznal osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) bod 7 zákona o dani z nemovitostí.

20. Pokud se týče námitek k pozemkům v k. ú. S., připomněl závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, že věcné břemeno (provozování kanalizačního sběrače) nebrání zemědělskému využívání pozemku.
21. Namítá-li žalobkyně nezákonnost průběhu místního šetření v k. ú. P., zdůraznil žalovaný, že žalobkyně v žalobě nijak nepopisuje, v čem spatřuje nezákonnost průběhu místního šetření.
22. Ohledně místního šetření v k. ú. S. H. žalovaný uvedl, že dne 3. 6. 2022 se žádné místní šetření v tomto k. ú. nekonalo.
23. Žalobkyně dále namítla, že správce daně ne zcela zohlednil, že pozemky jsou bez omezení volně přístupné široké veřejnosti, tj. osvobození podle § 4 odst. 1 písm. l) zákona o dani z nemovitostí. K tomu žalovaný uvedl, že osvobození dle citovaného ustanovení lze uplatnit u pozemků, jejichž základním účelem je umožnit široké veřejnosti přístup na určité místo, tedy jedná se např. o veřejná prostranství, veřejně užívané soukromé cesty, přístupové cesty k vodě, turistické stezky a veřejná zeleň u obytné zástavby. Veřejně přístupné prostory je nutno chápat v širším rozsahu, než je veřejné prostranství. Pokud se týče pozemků, které jsou porostlé nálety a dřevinami, je třeba postupovat vždy individuálně.
24. Ve vztahu k námitkám k pozemkům v k. ú. P., Z. nad O., B. a S. H., odkázal na obsah napadených rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobkyně u ústního jednání kromě toho, že setrvala na svém stanovisku, zdůraznila, že připomíná námitku prekluze, ke které by mělo být automaticky přihlédnuto.
26. Předně krajský soud připomíná, že podrobil napadená rozhodnutí přezkumu pouze optikou žalobních bodů; je přitom třeba vycházet ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterých *„Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
27. Na prvním místě se krajský soud zabýval námitkou prekluze práva stanovit daň, byť ji žalobkyně vznesla až u ústního jednání. Z judikatury totiž vyplývá, že k prekluzi práva stanovit daň je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (blíže viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/07).
28. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu, daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
29. Podle § 148 odst. 2 písm. b) a d) daňového řádu, lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně

došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně, resp. oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku.

30. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu, byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
31. Podle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.
32. Podle § 12c zákona o dani z nemovitostí, zdaňovacím obdobím je kalendářní rok. Ke změnám skutečností rozhodných pro daň, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží.
33. Podle § 13a zákona o dani z nemovitostí je daňové přiznání poplatník povinen podat příslušnému správci daně do 31. ledna zdaňovacího období. Daňové přiznání se nepodává, pokud je poplatník podal na některé z předchozích zdaňovacích období nebo daň byla stanovena na některé z předchozích zdaňovacích období z moci úřední a ve srovnání s tímto předchozím zdaňovacím obdobím nedošlo ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně.
34. Podle § 13b zákona o dani z nemovitostí v případech, kdy se daňové přiznání nepodává, počne běžet lhůta pro stanovení daně dnem 31. ledna zdaňovacího období.
35. Z uvedeného vyplývá, že u daně z nemovitostí počíná běžet lhůta pro stanovení daně v případě, kdy je poplatník povinen podat daňové přiznání, jakož i v případě, kdy je daň stanovena z moci úřední, 31. ledna zdaňovacího období, tedy kalendářního roku, za který se daň stanovuje (tedy tzv. popředně).
36. U jednotlivých zdaňovacích období tak počala běžet lhůta ke stanovení daně 31. 1. toho kterého roku, tedy 31. 1. 2016, resp. 31. 1. 2017 a 31. 1. 2018.
37. Ve vztahu ke všem třem zdaňovacím obdobím byla dne 14. 2. 2018 zahájena daňová kontrola; znamená to, že ve vztahu ke všem třem zdaňovacím obdobím běžela od tohoto dne lhůta pro stanovení daně v souladu s § 148 odst. 3 daňového řádu znovu, přičemž její konec by připadl na 14. 2. 2021, pokud by v průběhu této doby nedošlo ke skutečnostem majícím vliv na prodloužení lhůty.
38. V průběhu uvedené lhůty došlo ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2016 k oznámení rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 7. 2019, přičemž rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 16. 11. 2020 (a oznámeno dne 30. 11. 2020). Jelikož k oznámení rozhodnutí o odvolání došlo v posledních 12 měsících před koncem dosavadní lhůty pro stanovení daně, došlo k prodloužení lhůty o 12 měsíců, tedy do 14. 2. 2022.
39. Žalobkyně citované rozhodnutí o odvolání napadla dne 29. 1. 2021 žalobou u Krajského soudu v Ostravě; na podkladě této žaloby krajský soud předmětné rozhodnutí rozsudkem ze dne 10. 3. 2022, č. j. 22 Af 6/2021 – 50 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž právní moci nabyl rozsudek dne 25. 4. 2022. Po dobu řízení před krajským soudem lhůta pro stanovení daně neběžela.
40. Od doby podání žaloby dne 29. 1. 2021 do konce prodloužené lhůty pro stanovení daně dne 14. 2. 2022 zbývalo ze lhůty pro stanovení daně celkem 381 dnů. Ode dne následujícího po

právní moci rozsudku krajského soudu uplynulo do doby vydání napadeného rozhodnutí 2016 celkem 363 dnů, tudíž napadené rozhodnutí 2016 bylo vydáno v rámci lhůty pro stanovení daně.

41. Pokud se týká zdaňovacích období 2017 a 2018, došlo v průběhu posledních 12 měsíců před koncem (prodloužené) lhůty pro stanovení daně (14. 2. 2021) k oznámení rozhodnutí o opravném prostředku dne 28. 12. 2020. Tímto úkonem došlo ve vztahu k oběma zdaňovacím obdobím k prodloužení lhůty pro stanovení daně opět do 14. 2. 2022.
42. Žalobkyně obě citovaná rozhodnutí o odvolání napadla dne 28. 2. 2021 žalobou u Krajského soudu v Ostravě; na podkladě této žaloby krajský soud předmětná rozhodnutí rozsudkem ze dne 12. 4. 2022, č. j. 22 Af 12/2021 – 90 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž právní moci nabyl rozsudek dne 27. 5. 2022. Po dobu řízení před krajským soudem lhůta pro stanovení daně neběžela.
43. Od doby podání žaloby dne 28. 2. 2021 do konce prodloužené lhůty pro stanovení daně dne 14. 2. 2022 zbývalo ze lhůty pro stanovení daně celkem 351 dnů. Ode dne následujícího po právní moci rozsudku krajského soudu uplynulo do doby vydání napadených rozhodnutí 2017 i 2018 celkem 332 dnů, tudíž napadená rozhodnutí 2017 i 2018 byla vydána v rámci lhůty pro stanovení daně.
44. Námitka uplynutí lhůty pro stanovení daně tudíž není důvodná.
45. Žalobkyně dále namítla, že došlo ke zkrácení práv žalobkyně, neboť jí byla zkrácena lhůta k vyjádření se ke všem skutečnostem a navržení důkazů a nebyla zohledněna argumentace žalobkyně ve zbylé části, kterou podala dne 24. 4. 2023; podstatou argumentace bylo v podstatě to, že žalovaný nezákonně neprodloužil lhůtu k seznámení se se skutečnostmi, ačkoliv pro to byly podle žalobkyně dány důvody.
46. Tuto námitku považuje krajský soud za nedůvodnou.
47. Podle § 36 odst. 1 a 2 daňového řádu, správce daně povolí ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonnou, pokud tak stanoví zákon. Správce daně vyhoví první žádosti o prodloužení lhůty, nejde-li o lhůtu stanovenou zákonem, a lhůtu prodlouží alespoň o dobu, která v den podání žádosti ještě zbývá ze lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, ledaže by bylo žádáno o lhůtu kratší.
48. Žalobkyni bylo dne 17. 2. 2023 doručeno seznámení se zjištěnými skutečnostmi pro zdaňovací období 2016 a dne 27. 2. 2023 pro zdaňovací období 2017 a 2018. Žalobkyně dne 21. 2. 2023 (zdaňovací období 2016) a dne 27. 2. 2023 (zdaňovací období 2017 a 2018) požádala o prodloužení lhůty stanovené v seznámení o 30 (rok 2016), 45 (rok 2017), resp. 60 dnů (rok 2018). Žalovaný rozhodnutími ze dne 6. 3. 2023 prodloužil žalobkyni lhůtu pro vyjádření podle § 36 daňového řádu o tolik dnů, kolik jich ještě zbývalo ke dni podání první žádosti do konce lhůty uvedené v seznámení; tedy do 20. 3. 2023 (rok 2016), resp. do 30. 3. 2023 (rok 2017 a 2018). Dne 6. 3. 2023 podala žalobkyně další žádost o prodloužení lhůty, která byla rozhodnutím ze dne 9. 3. 2023 zamítnuta. Žalovaný odůvodnil zamítnutí žádosti tím, že po posouzení důvodů uvedených žalobkyní (onemocnění), vycházejí z lékařské zprávy, dospěl k tomu, že žalobkyně měla podle lékařské zprávy ze dne 2. 3. 2023 doporučen klidový režim pod dobu 10-20 dnů. To samotné podle žalovaného neodůvodňuje vyhovění již druhé žádosti o prodloužení lhůty a zejména není překážkou k tomu, aby se žalobkyně mohla seznámit se

závěry vyplývajícími z doplněného dokazování v průběhu odvolacího řízení, a to zejména proto, že jak vyplývá z obsahu daňových spisů, žalobkyně byla průběžně seznámena s výsledky zejména místních šetření (pokud se jich neúčastnila). Zároveň měla mít žalobkyně dostatečný prostor od doručení výzvy k seznámení se skutečnostmi do konce stanovené lhůty do 30. 3. 2023 k seznámení se se skutečnostmi zjištěnými v průběhu odvolacího řízení a vyjádřit k nim.

49. Krajský soud se s touto argumentací při zohlednění obsahu správních spisů, aktivit žalobkyně v průběhu celého řízení, jejích opakovaných žádostí o vyhovění nadstandardním požadavkům a zejména nestandardně vstřícný přístup daňových orgánů, zcela ztotožňuje.
50. Za uvedených okolností nelze hovořit v žádném případě o tom, že by postup žalovaného snad úmyslně směřoval ke zkrácení práv žalobkyně tak, aby byla napadená rozhodnutí vydána před uplynutím lhůty ke stanovení daně. Navíc, žalobkyně měla do vydání napadeného rozhodnutí od konce lhůty stanovené žalovaným podle soudu dostatečný časový prostor, v rámci kterého mohla svou argumentaci doplnit. Nelze klást k tíži žalovaného, že tak učinila až v době vydání napadených rozhodnutí. Krajský soud proto přisvědčuje postupu žalovaného ústícimu v to, že s ohledem na uvedené nemohl zohlednit skutečnosti uvedené žalobkyní v podáních ze dne 24. 4. 2023.
51. O dalších námitkách žalobkyně uvážil soud optikou a v rozsahu žalobních bodů následovně.
52. Pokud se týče námitky, že se žalobkyně nemohla z důvodu nemoci účastnit některých místních šetření či některých pouze částečně, přičemž při místních šetřeních nebyl posuzován skutečný právní stav pozemků, dlouhodobě využití a využitelnost, jakož i skutečné určení a využití budov, přisvědčuje krajský soud žalovanému v tom, že ve smyslu § 78 odst. 2 daňového řádu je správce daně oprávněn místní šetření coby úkon v rámci vyhledávací činnosti oprávněn konat i bez součinnosti (přítomnosti) daňového subjektu. Uvedené oprávnění je dle krajského soudu modifikováno obsahem § 6 daňového řádu, tedy zásadou součinnosti; optikou žalobní námitky však krajský soud neshledal pochybení na straně správce daně, potažmo žalovaného. Z obsahu napadených rozhodnutí, jakož i správních spisů vyplývá, že jak správce daně, tak žalovaný byli ve vztahu k žalobkyni velmi vstřícní ve vztahu k součinnosti s ní při plánování a konání jednotlivých místních šetření, kterých se s ohledem na množství nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně konalo skutečně mnoho.
53. Žalobkyně přitom ani netvrdí, v čem by mohlo dojít, či došlo k dotčení jejich veřejných subjektivních práv (a kterých) postupem správce daně, potažmo žalovaného.
54. Pokud se týče velmi obecně formulované námitky, že závěry z místních šetření jsou v rozporu s realitou a že nebyl posuzován skutečný právní stav, nelze ani této přisvědčit. Žalobkyně především nespécifikovala žádným způsobem, které závěry ze kterých místních šetření jsou „v rozporu s realitou“. Co se týče posuzování skutečného právního stavu nemovitostí, má krajský soud za to, že z obsahu napadených rozhodnutí i správních spisů vyplývá, že správce daně i žalovaný se velmi pečlivě a obsáhle u každé posuzované nemovitosti zabývali skutečným právním stavem, přičemž, pokud daňové orgány vycházely ve výsledku ze stavu zapsaného v katastru nemovitostí, své závěry v tomto smyslu vždy pečlivě odůvodnily.
55. K námitce nesprávně stanovené sazby daně u pozemků v k. ú. F. krajský soud zcela přisvědčuje závěrům žalovaného, na které lze beze zbytku odkázat. Soud souhlasí zejména

s úvahou, že správce daně vycházel při zdanění předmětných pozemků z evidence katastru nemovitostí, jakožto zdroje informací pro určení sazby daně z nemovitých věcí. Správce daně provedl na předmětných pozemcích místní šetření a uzavřel, že pokud žalobkyně neprokázala skutečný právní stav pozemku, tedy takový, který neodpovídá zápisu v katastru nemovitostí, musí být pozemky zdaněny podle druhu, v jakém byly evidovány v katastru nemovitostí. I podle krajského soudu platí, že pokud se na tom kterém zkoumaném pozemku např. z důvodu neudržování nachází porost, neznamená to, že by v důsledku toho došlo ke změně druhu pozemku.

56. Nedůvodná je také námitka, že žalovaný odmítl dokazování prostřednictvím ortofotomap. Jednak je uvedena námitka v rozporu s obsahem správního spisu a postupem daňových orgánů a jednak žalobkyně opět nespécifikovala, v čem by mohlo dojít, či došlo k dotčení jejich veřejných subjektivních práv (a kterých) postupem správce daně, potažmo žalovaného.
57. Krajský soud dále posoudil jako zcela nedůvodnou námitku nesprávného výpočtu plochy pozemků osvobozených od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) zákona dani z nemovitostí v k. ú. S. O., a to pozemků, na nichž se nachází plynové potrubí. Z bodu [121] napadeného rozhodnutí 2016, z bodu [146] napadeného rozhodnutí 2017, resp. z bodu [147] napadeného rozhodnutí 2018 jednoznačně vyplývá, že žalovaný zohlednil závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2022, č. j. 22 Af 6/2021-50, kdy byla zohledněna nevyužitelnost pozemku nacházejícího se pod plynovým potrubím a zastavěnou plochou tohoto potrubí v rozsahu plochy zastavěné stavbou správce v rozsahu 184,22 m², přičemž v tomto rozsahu přiznal osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. n) bod 7 zákona o dani z nemovitostí.
58. Pokud žalobkyně zcela obecně namítá, že správce daně neuznal osvobození v trase vedení kanalizace u pozemku parc. č. XB na LV č. XC v k. ú. S., lze opětovně odkázat na podrobné vypořádání uvedené otázky v napadených rozhodnutích. Krajský soud sdílí závěry žalovaného, že věcné břemeno (provozování kanalizačního sběrače) nebrání zemědělskému využívání pozemku a tudíž nebyly dány podmínky pro osvobození pozemku od daně.
59. Pro svou absolutní obecnost krajský soud posoudil jako nedůvodnou také námitku týkající se pozemků v k. ú. B., D., F., K., K. pod L. H., K., K., M., M., N. B., P. nad O., P. B., P., P., S. O., S. u T., S. H. 1, S., S. V. nad O. a T. ve S. Žalobkyně pouze obecně namítla, že správce daně nezohlednil skutečnosti mající vliv na osvobození od daně, když chybně vyhodnotil důkazní prostředky a dovedl nesprávné právní závěry. To platí také o námitce týkající se staveb v k. ú. Z. nad O., P., B. a S. H.
60. Krajskému soudu nezbyvá než v tomto bodě zcela odkázat na obsah napadených rozhodnutí. Žalobkyně nespécifikovala konkrétní nesprávná skutková zjištění, kterých konkrétních pozemků se týkala, v jakém rozsahu a z jakého důvodu. Krajský soud přezkoumává napadená rozhodnutí pouze v rozsahu vymezeném žalobkyní a není přezkumným orgánem, který by z úřední povinnosti přezkoumával v plném rozsahu správnost skutkových zjištění daňových orgánů a na to navazující právní závěry.
61. Obdobně lze vypořádat námitky žalobkyně týkající se pozemků, které jsou volně přístupné široké veřejnosti a pozemků, kde se nacházejí nálety a dřeviny. Žalobkyně opět blíže nespécifikovala žádné konkrétní pozemky, kterých by se uvedené námitky měly týkat a z jakého důvodu.

62. Také k námitce nezákonnosti místního šetření v k. ú. P. lze pouze uvést, že žalobkyně nijak žádnou nezákonnost nespécifikovala, pouze uvedla, že nezákonnost je zjevná ze samotného protokolu o místním šetření.
63. Namítala-li žalobkyně, že dne 3. 6. 2022 bylo provedeno místní šetření v k. ú. S. H., aniž by o něm byla informována s tím, že závěry jsou v rozporu se skutečným stavem, postačí uvést, že z obsahu správních spisů vyplývá, že uvedeného dne se v k. ú. S. H. místní šetření nekonalo. I v opačném případě však žalobkyně opět nespécifikovala rozpory závěrů místního šetření a neuvedla míru dotčení jejich práv. Ani tato námitka tak není důvodná.
64. Konečně, co se týče výpočtu základu daně u lesních pozemků, má krajský soud za to, že správce daně, potažmo žalovaný, postupoval zcela v souladu se zákonem o dani z nemovitostí, když je navíc zjevné, že postup spočívající ve zvolení žalobkyní rozporovaného způsobu výpočtu daně, byl pro žalobkyni výhodnější, jak ostatně lze dovodit i ze zprávy o daňové kontrole. Bylo přitom na správci daně a jeho úvaze, kterou variantu způsobu výpočtu zvolí. Také tato námitka tedy není důvodná.

Závěr a náklady řízení

65. Ze všech shora uvedených důvodů vyplývá, že žalobní námitky vznesené žalobkyní nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. února 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu